

Bo Lundgren: Tal på Moderaternas föreningsledarkonferens 2000

Talare

Bo Lundgren
Partiledare, Moderaterna

Datum

16 september 2000

Plats

Upplands Väsby

Välkomna till 2000-talets första föreningsledarkonferens. Den är avslutningen på vår två veckor långa höstkampanj. Vi har varit på 120 platser för att samtala och för att lyssna. Från Kokkolaforsen i norr till Ystad i söder. Från Bergsjön i väster till Stockholm i öster. Totalt har vi genomfört mer än 450 olika aktiviteter. Våra kampanjbussar har gått 1 200 mil. Och vi har betalat tusentals kronor i bensinskatt. Vi har varit i Sundsvall där den socialdemokratiska kommunledningen hindrar föräldrar som vill starta friskolor. Vi har varit i Kalmar och träffat två barnmorskor som ville starta eget för att minska den alldeles för långa kön till den gynekologimottagningen, men hindrades av socialdemokratiska politiker. Vi har varit i Göteborg där en 78-årig kvinna som lider av sviter efter att ha varit poliosjuk som ung fått en tid för behandling – om 30 månader. Vi har varit i Karlstad och delat ut överfallslarm utanför danskrogen Sandgrund till kvinnor som är rädda för att gå hem på kvällen. Över hela landet har vi mött människor som fastnat i arbetslöshet och utanförskap. Vi har talat med pensionärer som har svårt att bo kvar när fastighetsskatten chockhöjs. Vi har sett exempel efter exempel på att det håller på att växa fram ett nytt slags klassamhälle i Sverige. Skillnaderna blir tydligare och tydligare. Mellan dem som har tillräckligt mycket kvar av sin inkomst efter skatt för att köpa en privat sjukförsäkring och få vård i tid och dem som måste stå kvar i köerna. Mellan dem som lämnar skolan med goda kunskaper och dem som det svenska skolsystemet lämnar i sticket. Mellan dem som alltid har jobb och dem som fastnar i utanförskapet. Mellan dem som drömmer om en bättre framtid och dem som har slutat att drömma. Det är en paradox att socialdemokratin, som växte fram som en politisk rörelse för att bekämpa den tidens klassamhälle nu bygger upp ett nytt. Från att ha varit ett medel blev den politiska makten ett självändamål. Politiken skulle omfatta alltmer och alltmer. Och politiken skulle styras av socialdemokraterna. Socialdemokraterna har blivit det nya klassamhällets patroner. I den andan utvecklades de flesta av socialdemokraternas nuvarande makthavare. I en intervju som genomfördes

kort efter att Göran Persson hade tillträtt som statsminister och ordförande för det socialdemokratiska partiet berättade han hur stolt han var över det första uppdraget som han fick i kommunalpolitiken. Han skulle välja gardiner till lägenheterna i ett ålderdomshem. Det exemplet säger ganska mycket. Jag tror i och för sig inte att han menar annat än väl. Göran Persson ville säkert att pensionärerna med den budgeten som fanns skulle få de finaste gardiner som han kunde tänka sig, men det är inte poängen. Det borde självfallet vara pensionärerna som själva väljer sina gardiner. I all sin enkelhet visar denna lilla fråga var det gick fel för socialdemokraterna. Göran Persson skall inte välja gardiner åt pensionärerna. Lars Enqvist skall inte välja sjukvård åt patienterna. Ingegerd Wernersson skall inte välja skola åt eleverna. Däremot skall Laila Freivalds ha rätt att äga sin egen bostad. Socialdemokraterna kan inte hantera dagens problem och de har heller inga idéer för framtiden. De tar på sig för mycket och då klarar man inte heller de uppgifter man har åtagit sig. Det finns ett vanligt ordspråk som handlar om att gapa över för mycket. Det gäller även i politiken. Den som tror sig klara mycket mer än vad man egentligen förmår kommer att misslyckas. Vad gör socialdemokraterna när de ser revorna i det som man kallar välfärd? Jo, mer av det gamla, mer av samma sak. Lite utgifter här, lite pengar där. Men det är inte mer av en medicin som inte hjälper, men ofta stjälper, som behövs. Vi ser dagens problem, men vi skönjer en framtid som ju är helt annorlunda. Människor blir mer och mer av individualister, inte bara för att ideologin ser annorlunda ut, men för att framtiden innebär att människors kunskaper innebär så mycket mer än de maskiner och byggnader som var grunden i industrisamhället. En politik som var fel redan under industrisamhället blir ännu mer fel i det nya kunskapssamhället. Låt oss titta på ett litet exempel. Den maxtaxa som nu ska införas om regeringen får som den vill innebär att man skall styra fler till en viss form av barnomsorg. Men vem vet hur behovet av barnomsorg kommer att se ut i framtiden? Jag kan mycket väl tänka mig att det kommer att finnas många människor som kommer att jobba stenhårt under en femveckorsperiod och därför behöver traditionell barnomsyn under fem veckor och sedan kanske ledigt i två veckor, för att sedan jobba halvtid eller kanske jobba någon annanstans. Hur skall politiker i stat och kommun kunna bestämma hur deras barnomsorg ska ordnas bäst? Återigen: politik som fungerat dåligt i industrisamhället kommer att fungera ännu sämre i ett kunskapssamhälle där variationerna blir allt fler. Det är hög tid att lämna över ansvaret till föräldrarna. Vi vet att de klarar det. Alla borgerliga partier är överens om att det bör införas avdrag för barnomsorgskostnader och en barnomsorgspeng. Regeringens inställning präglar dessvärre inte bara

maxtaxeförslaget, utan det mesta som den gör. Det präglar definitivt budgetarbetet. Riktningen är lite hit och lite dit. Det är lite skattesänkning här, höjning av andra skatter där och därutöver halv kompensation av egenavgifterna och sänkt fastighetsskatt, men inte för mycket och inte för alla. Väldigt många får ju höjd fastighetsskatt. När jag är ute på möten brukar jag ibland fråga om det är någon som kan säga vad Göran Persson vill göra med den politiska makten mer än att behålla den. Om det är någon här som har ett svar på frågan får ni gärna meddela mig. Självtänkt kan jag nämligen inte komma på något. När nu den frysning av fastighetsskatten, som kom till innan förra valet för att socialdemokraterna ville rädda väljare och som blivit kvar ett tag efter valet för att Persson inte velat stöta sig med väljarna, gör regeringen långt ifrån tillräckligt. Fastighetsskatten straffar de människor som bor i de delar av Sverige där taxeringsvärdena stigit mer än snittet. Det är orättfärdigt. Fastighetsskatten är dessutom i sig själv orättfärdig därför att den faktiskt inte tas ut efter människors förmåga att betala skatt. Mest drabbas pensionärer med låga inkomster och barnfamiljer med de stora utgifter som följer av att bilda familj. I somras diskuterade jag i radions studio Ett med socialdemokraternas partisekreterare Lars Stjernkvist. Efter att jag lagt fram det moderata förslaget gick ordet över till Stjernkvist som sa att det är ju besvärligt med fastighetsskatten, men att det nog skulle ordna sig efter att regeringen fixat, trixat och donat lite. Politik skall inte handla om att trixa och fixa med människors liv. Politik är mycket allvarigare än så. Må vara att det finns de som hävdar att politiken borde vara roligare. Det håller jag med om. Jag tycker att vi ska ha kul i politiken, men det ska inte vara roligt på ett sätt som drabbar människor. Än värre har det blivit med trixandet och fixandet i och med samarbetet med vänsterpartiet och miljöpartiet. Har ni tänkt på att budgetarbetet i Sverige har blivit en såpopera? För vad är väl "Vänner och fiender" eller "Vita lögnare" mot det pågående triangeldramat i Rosenbad? För några veckor sedan skrev Göran Persson och några andra socialdemokrater i en debattartikel i Dagens Nyheter att Gudrun Schyman är en hycklade populist. Jag håller med om att det ligger något i det, men till skillnad från Göran Persson så samverkar jag ju inte med denna hycklande populist. Schyman svarade med att socialdemokraterna drev apspel. Och sedan gick miljöpartiets språkrör Matz Hammarström ut och menade att vänstern spelar falskt. Sverige regeras av ett parti som har tappat kontakten med verkligheten, som ser politiken som väsentligare än människor och som regerar med partier som man inte har förtroende för utan kallar hycklare och populisterna. Allt detta; fixandet, trixandet, donandet, Schyman, Hammarström och visar på en sak: Sverige

behöver en ny regering, som kan lösa dagens problem och som kan ta till vara framtidens möjligheter. Sverige behöver en regering som samarbetar väl och där man har respekt för varandra. Sverige behöver en borgerlig regering! Jag känner mina kolleger Alf Svensson, Lennart Daléus och Lars Leijonborg väl. Vi har regerat tillsammans i olika funktioner, och vi har ett bra samarbete nu. Jag respekterar dem och deras partier. Våra grundläggande värderingar är lika och oftast går våra förslag i samma riktning, även om ambitionerna varierar. Vi har dessutom visat i praktisk handling vad vi kan göra under mycket svåra omständigheter. Vi ärvde en åttiotalspekulation och dess effekter på ekonomin, det Feldt kallade för avgrunden som låg framför honom. Vi hanterade bankkrisen. Vi vände den ekonomiska utvecklingen. Vi införde husläkare och vårdgaranti. Vårdköerna försvann på två år. Vi införde lika regler för offentlig och privat barnomsorg och vi införde vårdnadsbidrag. Föräldrarna började välja. Vi införde skolpengen, den som Göran Persson sade sig ha uppfunnit när han och jag debatterade för några veckor sedan. Vi fick friskola efter friskola efter friskola, som nu socialdemokraterna försöker stoppa runt om i landet. Vi gjorde radion fri. De nya radiostationerna gav nya jobb och ny frihet i etern. Vi avreglerade telemarknaden. Hur hade Ericssons förutsättningar varit om vi inte hade avreglerat telemarknaden? Vad hade hänt med telekomundret i Sverige, vad hade hänt med IT-revolutionen, om vi inte hade skapat en hemmamarknad, där vi genom avregleringen gav utrymme för idéer att verka och entreprenörer att jobba, utveckla och sänka priserna för oss som använder tjänsterna och skapa jobb för dem som kan hjälpa till och sälja tjänsterna och varorna i andra länder? Det är bra att socialdemokraterna faktiskt till viss del accepterat detta. En hel del annat av det vi genomförde, till exempel vårdgarantin och husläkarna, tog de ju bort. Och de inskränkte möjligheterna att använda skolpengen. Jag har sett en del kommentarer som säger att det är bra att socialdemokraterna nu efter hand accepterar det som gjordes av den borgerliga regeringen. Och dessutom gör en del positivt själva. Det tycker jag också. Men vi kan ju inte ha en regering, som alltid i efterhand accepterar eller som sent omsider tvingas till omvändelse, som till exempel när det gällde medlemskapet i Europeiska unionen. Vi måste i Sverige ha en regering som driver en politik som nu gör vad som behövs för att möta framtidens utmaningar och som nu löser dagens problem. I går var det exakt två år kvar till valet år 2002. Föreningsledarkonferensen är en avslutning på en två veckors intensiv kampanj, men den är också ett avstamp inför det viktiga, rätt så mödosamma och roliga arbete som lägger grunden för en ny borgerlig regering om 729 dagar. Vi skall möta väljarna med ett modernt parti. Vi skall förnya våra inre arbetsformer. Vi lever i en värld som förändras snabbt.

Därför får vi inte som parti och som företrädare stelna i våra invanda former. Det är nödvändigt att vi förnyar rekryteringen av kandidater till förtroendeuppdrag och är mer öppna för de människor som kanske inte känner för att ägna större delen av sitt liv åt partiarbete, men som är beredda att göra en insats under en viss period eller vissa perioder. Vi skall ha ett parti som är öppet, som lyssnar på människor och som ser till att de som är våra sympatisörer alltid känner att man kan föra ett samtal med oss. Väljarna skall veta att vi utnyttjar det moderna samhällets vägar till samtal. Min adress är bo.lundgren@moderat.se. Alla är välkomna att skriva. Därför att vi moderater är beredda att satsa på att träffa och samtala med människor. Och vi skall möta väljarna med en politik vars utgångspunkt är en helt annan än den utgångspunkt som socialdemokraterna erbjuder. Vi menar att stat och kommun inte skall göra det människor, hushåll och företag kan göra bättre eller lika bra. Men vi menar samtidigt att det som stat och kommun måste göra också skall fungera väl. Så stor frihet som möjligt, men också ansvar, både personligt ansvar och ett nödtvunget, obligatoriskt, gemensamt ansvar. Vår politik handlar om en friare företagsamhet. Det går just nu bra för Sverige. Det skall vi glädjas åt. Jag läste i dagens Expressen om vad de kallar ”det svenska undret”. Jag tycker att det är utmärkt att många olika saker, däribland en självständig riksbank som givit oss ett stabilt penningvärde, en budgetsanering över ett decennium efter åttiotalspekulationen, telemarknadens avreglering och mycket annat som har gjorts, gjort att Sveriges ekonomi ser bättre ut nu än den har gjort under lång tid. Men som jag redan talat om är det skillnad på Sveriges ekonomi och människors situation. Göran Persson vill ofta tala med finansmarknadens perspektiv, överhetsperspektivet. Men vi måste också vara beredda att som politiker se enskilda människors vardag och problem. Om vi skall klara framtidens utmaningar, om alla människor skall kunna växa, om alla människor skall ha chansen att uppfylla sina drömmar, då kan vi inte luta oss tillbaka och säga som Göran Persson gör. Då kan vi inte säga att Sverige växer trots höga skatter och omfattande regleringar. Då kan vi inte bara konstatera att den privata konsumtionen just nu är hög och att vi därför kan luta oss tillbaka. Vi kommer alltid att behöva de nya företagen. Det får vi inte om vi lutar oss tillbaka. Det får vi bara om vi satsa på att förbättra villkoren för företagande och entreprenörskap. Då går det inte att ha dubbelbeskattning. Då går det inte att ha regleringar som gör det svårt att anställa. Då måste kunskap, idéer, entreprenörskap och företagande få löna sig. Och då kan vi inte ha högre dieselskatt än omvärlden för vare sig åkare eller jordbrukare. De demonstrationer och aktioner som nu har ägt rum, som på ytan handlar om

dieselskatten som skall höjas med 10 öre, handlar i själva verket om något mycket mer. Det handlar om att vi inte kan ha sämre konkurrensförhållanden än andra länder. Vi måste ge likvärdiga och ofta bättre konkurrensförhållanden. Det sägs ganska ofta att höga dieselskatter och höga bensinskatter är bra för miljön, eftersom det innebär att bilarna och arbetsredskapen används mindre. Så är det inte. Erfarenheterna av årtal av höjda bensinskatter och höjda dieselskatter är att det kanske blir en svacka ner ett slag, men snart kör man lika mycket igen. Det beror på att människor, framförallt de som bor i glesbygd, behöver bilen för att fylla livet med innehåll. De människor som är mest beroende av bilen är oftast barnfamiljer. Hur skall man i glesbygden klara att köra killen till hockey och tjejen till fotboll om man inte har bilen? Det handlar alltså inte bara om jobben, utan också om att kunna leva på ett drägligt sätt. Vi är beroende av bilen, och vi är mera beroende här i Sverige än i andra länder. Därför kan vi inte fortsätta att skapa hål i människors plånböcker. Då måste vi börja sänka bensinskatten och dieselskatten. Det kommer vi att lägga förslag om redan i höst. Vår politik handlar om bättre och friare skolor. För några veckor sedan kom en rapport från Skolverket som gällde vårens matteprov i landets niondeklasser. Av rapporten framgick att 18 procent av niorna hade blivit underkända i det nationella provet i matematik. Det var nästan dubbelt så många som två år tidigare. Och en klar ökning jämfört med året innan. Nästan en femtedel som underkända. Och en successiv ökning successivt som inte tycks ha stannat av. Visar det på en skola i världsklass? Ingegerd Wärnersson skrev en debattartikel för någon tid sedan, där hon sade att vi har en fantastiskt bra skola i Sverige. Som om det inte skulle finnas några problem. Det är ingen bra skola, hur man än jämför, med vilket land man än jämför, om en femtedel av barnen i nian inte har godkänt på matteprovet. Och det är ingen bra skola om en femtedel av eleverna går ut grundskolan med underkänt i ett eller flera ämnen. Och av dem är hälften inte behöriga att gå i de så kallade nationella programmen i gymnasiet. Det är ingen bra skola när vi ser att fler och fler inte fullföljer sina gymnasiestudier. Det är självklart att vi måste göra något åt skolan. Persson och Wärnersson hävdar visserligen att de gör något. Igår hade de presskonferens i Göteborg och presenterade återigen de fem miljarder över sex år – femhundra miljoner nästa år – som presenterats förut. För det första bör man fundera över vad femhundra miljoner nästa år ger i förhållande till de femtio tusen miljoner som bara grundskolan kostar. För det andra bör man fundera över om det bara är mängden pengar som avgör. Jag menar att det till stor del rör sig om annat än pengar. Lyssna inte bara på mig. Läs gärna vad Widar Andersson, socialdemokratisk politiker och nu ordförande i Friskolornas

riksförbund, har skrivit. Han säger att man med de pengar som finns idag, och till och med med mindre pengar, kan organisera en skola som fungerar mycket bättre än idag. Sannolikt behövs det i framtiden mer pengar för att bland annat satsa bättre datamöjligheter. Det är jag helt övertygad om. Men det krävs också något helt annat. Det krävs att vi ser till att skolan återigen blir en plats där man bemöter varandra med respekt. Lärare skall möta elever med respekt, och elever skall bemöta varandra och lärarna med respekt. När jag i våras var i Värnamo berättade en av tjejerna från MUF-föreningen i Vetlanda att det var vanligt att 8-åriga killar skrek ”hora” efter dem. Då har respekten försvunnit. Man får inte göra sådana saker. Man skall respektera människor. Det ger ett bättre studieklimat och därmed bättre kunskaper. Lärarna är en grupp som har varit eftersatt i många avseenden. Inte minst när det gäller politikernas respekt för deras arbetsuppgifter. Lärare har kanske det viktigaste jobbet av alla, att ge barn och ungdomar bra och goda kunskaper. Det är klart att vi kan diskutera generellt högre lärarlöner – jag tycker det är motiverat – men vi skall framförallt våga säga att det är rimligt att belöna de lärare som presterar mer än andra. Att engagemang och att ge eleverna en särskilt bra utbildning lönar sig för den som är beredd att ge mer av sig själv. Vi måste också se till att ge elever och föräldrar rätt till information om hur kunskaperna utvecklas. Skolverket säger själv i sin rapport att en av orsakerna till att många fick så dåligt resultat på det nationella provet i matematik kan ha varit att många elever på höstterminen inte hade fått reda på vad de stod i matteämnet. Om man som elev inte vet var man står, hur skall man då kunna göra något åt det? Om inte föräldrarna får ordentlig information om vad barnen presterar, hur skall de då kunna hjälpa till? Vi måste därför införa en ovillkorlig rättighet för elever och föräldrar att få skriftlig information och betyg redan från första årskursen. Vi måste också se till att vi ger föräldrarna rätten att välja skola och att välja bort skola. Göran Persson kommunaliserade skolan. Dessutom infördes ett avtal som innebär att lärare nu för tiden många gånger fungerar mer som industriarbetare och mindre som lärare. Plötsligt blev det bättre om man som lärare är 40 timmar på skolan än om man är 28 timmar på skolan och jobbar 30 timmar hemma. Mycket hände då som försämrade förutsättningarna i många avseenden. Rektorn har i det nya systemet mer blivit den kommunala budgetberedningens förlängda arm än skolans pedagogiska ledare. Låt oss nu återinföra ett system som innebär att rektorn blir rektor på det traditionella sättet och ägnar sig mer åt pedagogik och mindre åt kommunal budgethantering. När Göran Persson ändrade skolans villkor, så trodde han väl på sin reform. Men det gör ju uppenbarligen inte Ingegerd Wärnersson, som ju har sagt att regeringen skall tala om hur pengarna

skall användas. Oavsett vad skolan behöver skall regeringen bestämma. Men varken regeringen, riksdagen eller för den delen kommunfullmäktige är bäst på att bestämma vad skolan behöver. Det är de som jobbar inom skolan, föräldrar och elever som vet bäst. Låt oss därför ta tillbaka finansieringen av skolan till staten. En gemensam finansiering, men föräldrar och elever som bestämmer var man skall gå i skolan. Och skollärdare och lärare som använder pengarna på det sätt som ger bästa möjliga kunskaper. Allt fler börjar uttrycka åsikter om att det är den vägen vi behöver gå. Jag tror att vi kommer att segra även i den här frågan, som vi delvis gjorde om fastighetsskatten och som vi gjort i många andra frågor. Vår politik handlar om att mångfald ger en värdigare vård. I borgerliga landsting – det finns för få – kämpar man inom ramen för ett sjukt system för att åstadkomma valfrihet, bra vård och minskade köer. Men varje gång man hittar en lösning vill ju regeringen förbjuda och se till att politiker behåller hela makten. Det största felet med vården är att politiker gör mycket mer än den behöver göra, nämligen att ansvara för en finansiering som gör att alla får god vård. En sådan gemensam finansiering är alla partier överens om, även om Göran Persson och andra socialdemokrater ibland försöker få väljarna att tro något annat. Däremot skall inte politiker ägan sig åt att bestämma hur pengarna skall fördelas, hur människor väljer sin vård. När politiker fördelar ut pengarna blir det köer, som alltid när man har ett centralplanerat system. Vi har ju sett det i många andra sammanhang i andra länder, inte minst på andra sidan Östersjön. Vi skall inte ha den typen av system, allra minst när det gäller något så viktigt som sjukvård. Vi skall istället ha ett system som innebär att de som kan vården bäst, nämligen de som driver och arbetar på vårdcentraler och sjukhus – sjuksköterskor och läkare, vårdbiträden och undersköterskor – kan påverka vårdens utformning. Om enskilda människor både kan driva och äga ett företag, så lägger man ner mer arbete. De drivkrafterna skall vi dra nytta av, istället för att tvinga bort Bure, ett av de privata företag som driver och äger Sankt Görans sjukhus och som dessutom hade velat göra mycket mer i Sverige. Bure har ju sagt att den politiska risken med dagens regering är så stor att man inte skall satsa på mer sjukvård i Sverige. Ett stort företag, liksom barnmorskorna i Kalmar, som vill ge vård till de människor som står i köer förnekas alltså att ge vård. Så kan vi inte ha det. Vi måste införa den hälso- och sjukvårdsförsäkring som är tekniken för att låta människor bestämma, för att köerna skall försvinna. Vi skall betala gemensamt för sjukvården, men lämna besluten om vården till de som kan den bäst. Vår politik handlar om en återupprättad rättstrygghet. Förra veckan hade jag i Örebro ett mycket intressant samtal med företrädare för polisen, socialtjänsten, åklagarmyndigheten och en försvarsadvokat som

jobbade med ungdomsbrottslingar. I dagsläget är det mest akuta behovet att få fler poliser. Men vi skall också se längre fram i tiden. Och då måste vi fundera över hur vi förebygger brottsligheten. Allra viktigast tror jag är att fundera över ungdomsbrottsligheten. Polisen i Örebro beskrev livsödet för en 16-årig pojke, som precis hade dömts till åtta månaders fängelse för rån. Han var tio år när han begick sitt första brott, en stöld. Samma år tvingade han 7-åringar att stjäla åt honom. Och det dröjde inte långt därefter till den första misshandeln. Och så växte det fram en lista med brott, som var mycket lång. Trots all kriminalitet hände ingenting. När pojken var 14 år upptäckte polisen – inte skolan – att han inte kunde läsa. Det visar att den rättstrygghet som vi talar om och med all rätta kräver, inte bara tillräckligt många poliser, utan också en familjepolitik som förstärker föräldrarna. Det innebär en skola som lever öppet i samhället och som samverkar på ett positivt sätt med både socialtjänst och polis. Det handlar om lärare som har en förmåga att identifiera och ta tag i problem tidigt. Och inte minst gäller det att föräldrar har ett ansvar för sina barn som sträcker sig längre än vad en del politiker säger att det gör. Det är inte samhällets barn. Det är inte kommunens barn. Det är föräldrarnas barn. Familjepolitiken skall ge familjerna en sådan känsla av trygghet att barnen också blir trygga, får kärlek och omtanke. Trygga barn begår för det mesta inga brott alls. Det är där problemet ligger. Vår politik handlar om att alla skall kunna räcka till. Under den här kampanjen har jag mött många människor som har talat om hur svårt de tycker det är att räcka till. De tycker att de borde ha gjort mer med familjen. De känner att de borde ha ställt upp mer. De känner att de inte räcker till. Det är klart att det är lätt att slå igenom för en populist som Gudrun Schyman med att vi utan kostnad kan gå ner till 30 timmars arbetsvecka. Och det är många som tycker att det är bra att kunna jobba mindre. En majoritet av de moderata sympatisörerna tycker att det bra om man kan korta sin arbetstid. Jag är en av dem. Men jag tycker inte att man skall ha lagstadgad 30- eller 35-timmars arbetsvecka. Jag tycker att var och en skall bestämma själv. Alla kan naturligtvis inte göra det i alla situationer. Det beror ju på hur jobbet man har är utformat. Man måste självfallet komma överens med sin arbetsgivare. Men vad är idag det stora hindret som står i vägen för möjligheten att jobba mindre? Jag får ju egentligen inte tala om det. Ni vet det där ordet som börjar på s. Ni har hört talas om det förr, va? Problemet har faktiskt med skatterna att göra. Om man som låginkomsttagare betalar 64 procent av sin totala inkomst av arbetet i olika skatter, är det oerhört svårt att räcka till när det gäller ekonomin. Och ekonomin påverkar ju så mycket. Om man måste jobba bägge i ett ekorrhjul, hinner man då med barnen? Om vi sänker skatterna rejält för dem som har låga och normala inkomster, då kan de

ju själva bestämma att använda utrymmet för att räcka till, för att må bättre, för att ha bättre kontakt med barnen. Jag läste i Dagens Nyheter i går att en tredjedel av de kvinnor som hade gjort abort i Sverige gjorde det därför att ekonomin var sådan att de kände att de inte hade råd med barn. Jag tycker det är hemskt. Det är hemskt att Sverige, som det går så bra för säger en del, är ett land där en tredjedel av dem som gör abort gör det av ekonomiska skäl. Pengarna skall räcka till och man skall själv kunna räcka till. Därför behövs ett högre grundavdrag, som gör att större delen av inkomsten blir skattefri. Därför behöver vi avskaffa fastighetsskatterna, som slår hårt inte minst mot barnfamiljer. Därför behöver vi sänka bensinskatten. De här skatterna som slår rakt in i hushållsekonomin måste vi sänka för att man skall kunna räcka till. De här är några av våra viktigaste uppgifter. Att skapa förutsättningar för ett bra företagandeklimat. Att se till att skolan fungerar och ger goda kunskaper. Att se till att alla får bra vård och vård i rätt tid. Att se till att alla kan räcka till. Att sänka skatten på ett sätt som gör att människor mår bättre. Att se till att vi har en rättstrygghet värd namnet. Att se till att kvinnor inte behöver känna att de är rädda när de går hem, att vi skall slippa dela ut överfallslarmen, tusentals och åter tusentals. Tänk om vi kunde slippa att göra det och dela ut moderatdekalering i stället. Vi har ett viktigt uppdrag. Vi är alla 400 moderater som finns här inne och alla andra tusentals moderater runt om i landet. Och dessutom Gunnar Strömmers MUF: are som bedriver en fantastisk kampanj, som heter "Jag älskar att äga". Det är en jättebra kampanj. Den är provocerande, och den talar om att vi vill att alla skall ha en chans att äga. I den socialdemokratiska värld vi lever i är det ju bara den som har mycket som har en chans att både räcka till, slippa köer och mycket annat. Och det är de som har chans att äga. Vi vill att alla skall kunna välja, alla skall kunna äga. Det är det kampanjen går ut på. Tillsammans skall alla vi moderater lägga grunden för ett Sverige där alla kan växa. Där arbete, kunskap och idéer lönar sig. Där man själv får ut mer av lönen än Bosse Ringholm. Ett Sverige där alla har rätt att välja sin egen sjukvård, skola och omsorg. Där de som vill erbjuda vård också kan göra det. Där dåliga skolor kan väljas bort. Där mångfald och fria val ger äldreomsorgen kvalitet och värdighet. Vi skall skapa förutsättningar för ett Sverige där inte bara det gamla, utan också det nya klassamhället försvunnit. Där ingen lämnas efter. Ett Sverige där alla kan växa.

Taggar

2000, 2000-tal, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/bo-lundgren-tal-pa-moderaternas-foreningsledarkonferens-2000>